

Emili Marin o l'alegria de viure

Vicent Soler

A Emili Marin, se li poden atribuir bastants virtuts, com la perseverança o la fidelitat a l'Església -malgrat tot- o al País dels valencians -sense matisos. A mi m'agradaria, però, afegir-ne una altra de ben important, l'alegria de viure. Sí, l'alegria de viure.

Ho feia tot, ho empenia tot amb una il·lusió d'adolescent. Amb un somriure en la cara. Contagiós, per cert. Sense un bri de mala sang. Tant com a capellà que com a ciutadà.

Com a capellà, amb una Església —la «multinacional» que dura més de dos-mil anys, deia en pla de broma— que l'estimava i li feia patir. Patir, sobretot, perquè no va tindre sort amb els arquebisbes i el Papes que li van tocar en vida activa. Potser, amb Enrics i Francescs, la cosa haguera estat molt millor. Potser, no, segur.

Perquè volia una Església prop de la gent, sobretot, de la gent que més ho necessitava. Per això, va treballar a gust en barris perifèrics de l'àrea metropolitana. Però, no només això. Volia treballar, a dir veritat, per la gent d'un temps i d'un País. D'un temps i un País immersos en un món de desigualtats i injustícies. Tot tractant de crear oportunitats als que no en tenien gaire.

Calia, doncs, tendir ponts entre la «multinacional» i a la societat. Tant, que era difícil saber quan actuava com a capellà o com a ciutadà. Perquè, en ambdues condicions, la tasca li era sovint indistingible.

La revista Saó n'és l'exponent més clar. Una revista que no és per a consum intern eclesial sinó per a vertebrar un diàleg entre tota mena de persones, creients o no. Però, disposades, en tot cas, a que aquest diàleg ajude a una convivència enriquidora per a la majoria.

Pel que fa a la perseverança, ausades que ho ha demostrat de sobra. Dirigint per dues vegades la revista. En la segona, mentre la salut li ho va permetre. Sent capaç de portar a les pàgines de la revista persones que només la seua bonhomia i capacitat de seducció intel·lectual ho feien possible.

Ha estat tot arreu. Parlant i actuant. En els medis de més de contrast. En tertúlies d'anar per casa a fòrums de debats de tota mena. Sovint, raonant amb gent —amb suposada major formació— que quedava atreta per la ironia i la seua manca de prejudicis. La qual cosa li permetia argumentar amb contundència. Estava allí on se li demanava, estava allí on se'l necessitava.

Això dit, en la curta distància era insuperable, perquè coneixia tot i a tots, tenia paraules per a tot i per a tots i totes.

Però, per sobretot, estimava el seu País, el nostre País, el País dels valencians. La seua gent, el seu paisatge, la seua gastronomia, la nostra manera de ser. S'identificava plenament amb el seu entorn i, cóm l'estimava, treballava per millorar-lo. Amb una tasca tan intensa com precisa.

Per exemple, el tresor tan impagable que tenim com a poble com és la nostra llengua, el valencià —heretat dels nostres pares en condicions tan precàries—, el va prendre com quelcom a preservar i dignificar. Ho va fer amb totes les seues forces, amb una barreja de defensa de la identitat i, però, també de ganes d'enriquir-nos culturalment. A nosaltres i a la pròpia Humanitat.

Tenia mèrit fer-ho en qualsevol cas, però, més encara, en la seua condició de capellà, de membre d'un clergat tan reticent a aquestes vel·leitats. Forma part d'aquest, desgraciadament curt, llistat de capellans que, malgrat el sòrdid adoctrinament anti-valencià de responsables dels seminaris, com Rodilla, entenien que conrear el sentiment valencià era enriquidor de la seua tasca pastoral.

En suma, va fer molt per què la consciència de pertinença a un País s'expandira entre els valencians de naixement i els que havien arribat

de fora. Els quaranta anys de franquisme —un règim que adobava de nacionalisme uniformista castellanista la seua intransigència dictatorial—, va fer de percutor de les iniciatives més imaginatives en les que Emili llaurava un camp de respecte a la diversitat i a la tolerància.

Molt li quedem a deure els valencians i valencianes a aquest homenot d'Alcoi. Molt pel que feu i pel que deixa germinant per a que altres feren la seua tasca en la direcció de més justícia, més llibertat, més tolerància i més respecte al que som i volem ser. Fins sempre, mossèn Marin. Fins sempre, amic Emili. Fins sempre, l'alegria de viure.

Publicat a Levante-EMV el 3-4-2024

<https://esglesiavalenciana.org/>